HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

17 decembrie 2020*

„Recurs – Apropierea legislațiilor – Regulamentul (UE) nr. 305/2011 – Condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții – Standarde și reglementări tehnice armonizate – Standardele armonizate EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 și EN 12285-2:2005 – Acțiune în anulare”

În cauzele conexate C-475/19 P și C-688/19 P,

având ca obiect două recursuri formulate în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introduse la 20 iunie și la 18 septembrie 2019,

Republica Federală Germania, reprezentată de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți, asistați de M. Kottmann, M. Winkelmüller și F. van Schewick, Rechtsanwälte,

recurentă (C-475/19 P și C-688/19 P),

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de C. Hermes, M. Huttunen și A. Sipos, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță (C-475/19 P și C-688/19 P),

Republica Finlanda, reprezentată de S. Hartikainen și A. Laine, în calitate de agenți,

intervenientă în primă instanță (C-475/19 P),

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader (raportoare) și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat în cauza C-475/19 P, Republica Federală Germania solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 10 aprilie 2019, Germania/Comisia (T-229/17, nepublicată, denumită în continuare „prima hotărâre atacată”, EU:T:2019:236), prin care acesta i-a respins acțiunea având ca obiect anularea, în primul rând, a Deciziei (UE) 2017/133 a Comisiei din 25 ianuarie 2017 privind menținerea cu o restricție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a trimiterii la standardul armonizat EN 14342:2013 „Pardoseli și parchet de lemn. Caracteristici, evaluarea conformității și marcare”, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2017, L 21, p. 113), în al doilea rând a Deciziei (UE) 2017/145 a Comisiei din 25 ianuarie 2017 privind menținerea cu o restricție în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a trimiterii la standardul armonizat EN 14904:2006 „Suprafețe pentru activități sportive. Suprafețe pentru activități multisportive în sală. Specificație”, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2017, L 22, p. 62) (denumite în continuare, împreună, „primele decizii în litigiu”), în al treilea rând, a Comunicării Comisiei din 10 martie 2017 în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2017, C 76, p. 32, denumită în continuare „Comunicarea de «punere în aplicare»”), în măsura în care face trimitere la standardele armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006, în al patrulea rând, a Comunicării Comisiei din 11 august 2017 în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2017, C 267, p. 16), în măsura în care face trimitere la standardele armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006, în al cincilea rând, a Comunicării Comisiei din 15 decembrie 2017 în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2017, C 435, p. 41), în măsura în care privește standardele armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006, și, în al șaselea rând, a Comunicării Comisiei din 9 martie 2018 în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2018, C 92, p. 139), în măsura în care face trimitere la standardele armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006 (denumite în continuare, împreună, „celelalte trei comunicări în litigiu”).

2 Prin recursul formulat în cauza C-688/19 P, Republica Federală Germania solicită anularea Hotărârii Tribunalului din 9 iulie 2019, Germania/Comisia (T-53/18, nepublicată, denumită în continuare „a doua hotărâre atacată”, EU:T:2019:490), prin care acesta i-a respins acțiunea având ca obiect anularea, în primul rând, a Deciziei (UE) 2017/1995 a Comisiei din 6 noiembrie 2017 de menținere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a referinței standardului armonizat EN 13341:2005 + A1:2011 privind rezervoarele termoplastice statice pentru depozitarea deasupra solului a combustibililor pentru încălzire, a benzinei și a motorinei pentru uz casnic, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2017, L 288, p. 36), și, în al doilea rând, a Deciziei (UE) 2017/1996 a Comisiei din 6 noiembrie 2017 de menținere în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a referinței standardului armonizat EN 12285-2:2005 privind rezervoarele de oțel executate în atelier, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2017, L 288, p. 39) (denumite în continuare, împreună, „cele din urmă decizii în litigiu”).

Cadrul juridic

3 Considerentele (1)-(3) ale Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO 2011, L 88, p. 5) enunță:

„(1) Normele statelor membre impun ca construcțiile să fie proiectate și executate în așa fel încât să nu pună în pericol siguranța persoanelor, a animalelor domestice și a bunurilor și să nu dăuneze mediului.

(2) Normele respective influențează în mod direct cerințele aplicabile produselor pentru construcții. Cerințele respective se reflectă, la rândul lor, în standardele naționale aplicabile produselor, autorizările tehnice naționale și alte specificații și dispoziții tehnice naționale privind produsele pentru construcții. Din cauza disparității acestora, respectivele cerințe sunt o piedică în calea schimburilor comerciale în interiorul Uniunii.

(3) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a specifica cerințele pe care le consideră necesare în vederea asigurării protecției sănătății, a mediului și a lucrătorilor în timpul utilizării produselor pentru construcții.”

4 Potrivit articolului 1 din acest regulament, intitulat „Obiectul”:

„Prezentul regulament stabilește condițiile de introducere pe piață sau punere la dispoziție pe piață a produselor pentru construcții stabilind dispoziții armonizate privind modul de exprimare a performanței produselor pentru construcții referitor la caracteristicile lor esențiale și privind utilizarea marcajului CE aplicat pe respectivele produse.”

5 Articolul 2 din regulamentul menționat, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

[…]

4. «caracteristici esențiale» înseamnă acele caracteristici ale produsului pentru construcții care se referă la cerințele fundamentale aplicate construcțiilor;

[…]”

6 Articolul 3 din Regulamentul nr. 305/2011, intitulat „Cerințe fundamentale aplicabile construcțiilor și caracteristici esențiale ale produselor pentru construcții”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor prevăzute în anexa I constituie baza pentru pregătirea mandatelor de standardizare și a specificațiilor tehnice armonizate.

(2) Caracteristicile esențiale ale produselor pentru construcții se stabilesc în specificațiile tehnice armonizate în ceea ce privește cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor.”

7 Articolul 8 din acest regulament, intitulat „Principii generale și utilizarea marcajului CE”, prevede la alineatul (4):

„Pe teritoriul lor sau aflat sub responsabilitatea lor, statele membre nu interzic și nici nu împiedică punerea la dispoziție pe piață sau utilizarea produselor pentru construcții purtătoare ale marcajului CE în cazul în care performanțele declarate corespund cerințelor privind utilizarea respectivă în statul membru vizat.”

8 Articolul 17 din regulamentul menționat, intitulat „Standarde armonizate”, prevede:

„(1) Standardele armonizate sunt stabilite de organismele europene de standardizare enumerate în anexa I la Directiva 98/34/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice (JO 1998, L 204, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 23, p. 207)], pe baza cererilor (denumite în continuare «mandate») emise de către Comisie în conformitate cu articolul 6 din respectiva directivă în urma consultării Comitetului permanent pentru construcții menționat la articolul 64 din prezentul regulament (denumit în continuare «Comitetul permanent pentru construcții»).

[…]

(3) Standardele armonizate definesc metodele și criteriile de evaluare a performanței produselor pentru construcții în ceea ce privește caracteristicile lor esențiale.

Atunci când acest lucru este prevăzut în mandatul respectiv, un standard armonizat se referă la utilizarea preconizată a produselor care fac obiectul acestuia.

Standardele armonizate definesc, după caz și fără a aduce atingere acurateței, fiabilității și stabilității rezultatelor, metode mai puțin costisitoare decât încercarea, pentru evaluarea performanței produselor pentru construcții în ceea ce privește caracteristicile lor esențiale.

[…]

(5) Comisia evaluează conformitatea standardelor armonizate stabilite de către organismele europene de standardizare cu mandatele relevante.

Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* lista trimiterilor la standardele armonizate care sunt conforme cu mandatele relevante.

Pentru fiecare standard armonizat care figurează pe listă se indică următoarele:

(a) trimiteri la specificațiile tehnice armonizate înlocuite, dacă este cazul;

(b) data începerii perioadei de coexistență;

(c) data încheierii perioadei de coexistență.

Comisia publică orice actualizare a listei respective.

De la data începerii perioadei de coexistență, se poate utiliza un standard armonizat pentru întocmirea unei declarații de performanță pentru un produs pentru construcții care face obiectul acestuia. Organismele naționale de standardizare au obligația de a transpune standardele armonizate în conformitate cu Directiva 98/34/CE.

Fără a se aduce atingere articolelor 36-38, de la data încheierii perioadei de coexistență, standardul armonizat reprezintă singurul mijloc utilizat pentru întocmirea declarației de performanță pentru produsele pentru construcții care fac obiectul acestuia.

La încheierea perioadei de coexistență, standardele naționale aflate în conflict sunt retrase, iar statele membre anulează valabilitatea tuturor dispozițiilor naționale aflate în conflict."

9 Articolul 18 din Regulamentul nr. 305/2011, intitulat „Obiecția formală împotriva standardelor armonizate", prevede:

„(1) Atunci când un stat membru sau Comisia consideră că un standard armonizat nu îndeplinește în totalitate cerințele prevăzute în mandatul relevant, după consultarea Comitetului permanent pentru construcții, statul membru în cauză sau Comisia sesizează comitetul instituit prin articolul 5 din Directiva 98/34/CE, prezentându-și argumentele. După consultarea organismelor europene de standardizare relevante, comitetul își exprimă avizul fără întârziere.

(2) Ținând cont de avizul comitetului instituit prin articolul 5 din Directiva 98/34/CE, Comisia decide să publice, să nu publice, să publice cu restricție, să mențină, să mențină cu restricție sau să retragă trimiterile la standardul armonizat în cauză, în sau din *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(3) Comisia informează organismul european de standardizare în cauză cu privire la decizia sa și, în cazul în care este necesar, solicită revizuirea standardelor armonizate în cauză."

10 Articolul 19 din acest regulament, intitulat „Documentul european de evaluare", prevede la alineatul (1):

„(1) În urma unei cereri de evaluare tehnică europeană din partea unui fabricant, organizația [organismelor de evaluare tehnică] elaborează și adoptă un document european de evaluare pentru orice produs pentru construcții care nu este acoperit sau care nu este acoperit în totalitate de un standard armonizat, pentru care performanța în ceea ce privește caracteristicile sale esențiale nu poate fi evaluată integral în funcție de un standard armonizat existent, deoarece, printre altele:

[…]

(b) pentru cel puțin una dintre caracteristicile esențiale ale produsului respectiv, metoda de evaluare prevăzută în standardul armonizat nu este adecvată ori

(c) standardul armonizat nu prevede nicio metodă de evaluare în ceea ce privește cel puțin o caracteristică esențială a produsului respectiv."

11 Anexa I la regulamentul menționat specifică „[c]erințele fundamentale aplicabile construcțiilor". Punctul 3 din această anexă, intitulat „Igienă, sănătate și mediu înconjurător", prevede:

„Construcțiile trebuie să fie proiectate și executate astfel încât să nu reprezinte, pe întregul lor ciclu de viață, o amenințare pentru igiena sau pentru sănătatea și siguranța lucrătorilor, a ocupanților sau a vecinilor, nici să exercite un impact exagerat de mare asupra calității mediului sau a climei pe întregul lor ciclu de viață, în cursul construirii, utilizării, demolării, în special ca rezultat al oricărora din următoarele:

[…]

(b) emisii de substanțe periculoase, de compuși organici volatili (COV), de gaze care produc efect de seră sau de particule periculoase în aerul din interior sau în atmosferă;

[…]”

12 Directiva 98/34 a fost înlocuită de Regulamentul (UE) nr. 1025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2012, L 316, p. 12).

13 Comitetul instituit la articolul 5 din Directiva 98/34 a fost înlocuit cu cel prevăzut la articolul 22 din Regulamentul nr. 1025/2012, în versiunea sa inițială.

Istoricul litigiilor

Cauza C-475/19 P

14 Istoricul litigiului a fost rezumat la punctele 5-13 din prima hotărâre atacată după cum urmează:

„5 La 12 noiembrie 1997, Comisia Europeană a acordat Comitetului European de Standardizare [(CEN)] un mandat cu numărul de referință M/119 pentru elaborarea unor standarde armonizate pentru pardoseli. Aceste standarde trebuiau să includă o serie de caracteristici esențiale, precum comportarea la foc, etanșeitatea la apă, rezistența la spargere, emisia de azbest și de formaldehidă, conținutul de pentaclorofenol. Mandatul M/119 a fost eliberat în temeiul Directivei [89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții (JO 1989, L 40, p. 12, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 3)] și a fost modificat prin mandatul M/137 din 25 iulie 2000, precum și prin mandatul M/119 rev.1 din 22 iunie 2010, pentru a include emisia unei serii de alte substanțe periculoase, precum compușii organici volatili (COV).

6 Printre aceste standarde, standardul armonizat EN 14342:2013 «Pardoseli și parchet de lemn. Caracteristici, evaluarea conformității și marcare» conținea metode și criterii de evaluare a performanței pentru o serie de caracteristici esențiale. În ceea ce privește eliberarea de alte substanțe periculoase, cum sunt COV, clauza 4.4 din standardul armonizat EN 14342:2013 prevedea următoarele:

«Reglementările naționale referitoare la substanțele periculoase pot impune o verificare și o declarație cu privire la eliberarea de alte substanțe periculoase și uneori la conținutul acestora, în plus față de cele tratate în celelalte articole, atunci când produsele pentru construcții vizate de prezentul standard sunt introduse pe aceste piețe.

În absența unor metode de testare europene armonizate, este necesar să se verifice și să se declare eliberarea/conținutul, ținând seama de dispozițiile naționale aplicabile la locul de utilizare […]»

7 Standardul armonizat EN 14904:2006 «Suprafețe pentru activități sportive. Suprafețe pentru activități multisportive în sală. Specificație» se referea de asemenea la o serie de caracteristici esențiale precum frecarea, durabilitatea, comportarea la foc, emisia de formaldehidă, conținutul de pentaclorofenol. În ceea ce privește celelalte substanțe periculoase, nota 1 din anexa ZA.1 la standardul armonizat menționat prevedea:

«Pe lângă eventualele articole specifice referitoare la substanțele periculoase care figurează în prezentul standard, pot exista alte cerințe aplicabile produselor conținute în acest standard. Pentru a se conforma dispozițiilor Directivei europene privind materialele de construcții, aceste cerințe ar trebui să fie de asemenea respectate acolo unde și când se aplică.»

8 La 21 august 2015, Republica Federală Germania a ridicat, în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 305/2011, obiecții formale în fața Comisiei împotriva standardelor armonizate EN 14342:2013 și EN 14904:2006.

9 Republica Federală Germania a arătat că cele două standarde în litigiu nu respectau în întregime mandatul dat de Comisie și că caracteristicile esențiale ale produselor pentru construcții nu fuseseră stabilite în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011. Ea a arătat că aceste două standarde încălcau articolul 17 alineatul (3) din Regulamentul nr. 305/2011, precum și mandatul M/119, întrucât nu conțineau proceduri de evaluare armonizate privind eliberarea celorlalte substanțe periculoase precum COV.

10 Ulterior, Republica Federală Germania a solicitat ca, în așteptarea unor metode de verificare armonizate cu privire la eliberarea de alte substanțe periculoase și la emisia sau la conținutul substanțelor menționate, trimiterile la standarde să fie retrase din *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau, cu titlu subsidiar, să fie publicate cu o rezervă, astfel încât clauzele în litigiu ale standardelor referitoare la eliberarea de alte substanțe periculoase să fie considerate nearmonizate, iar statele membre să fie autorizate să adopte dispoziții naționale cu privire la metodele de verificare, astfel încât cerințele fundamentale în materie de sănătate aplicabile construcțiilor să fie respectate.

11 La 25 ianuarie 2017, Comisia a adoptat [primele decizii în litigiu].

12 Articolul 1 din Decizia 2017/133 prevede:

«Trimiterea la standardul armonizat EN 14342:2013 „Pardoseli și parchet de lemn. Caracteristici, evaluarea conformității și marcare” se menține cu o restricție.

Comisia adaugă următoarea restricție în lista de trimiteri la standardele armonizate publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*: „Clauza 4.4 din standardul EN 14342:2013 este exclusă din domeniul de aplicare al trimiterii publicate.”»

13 Articolul 1 din Decizia 2017/145 prevede:

«Trimiterea la standardul armonizat EN 14904:2006 „Suprafețe pentru activități sportive. Suprafețe pentru activități multisportive în sală. Specificație” ar trebui să fie menținută cu o restricție.

Comisia adaugă următoarea restricție în lista de trimiteri la standardele armonizate publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*: „Nota 1 din anexa ZA.1 la standardul EN 14904:2006 este exclusă din domeniul de aplicare al trimiterii publicate.”»”

15 La 10 martie 2017, Comisia a publicat Comunicarea de „punere în aplicare”, care prelua lista tuturor standardelor armonizate în cadrul Regulamentului nr. 305/2011. În ceea ce privește cele două standarde EN 14342:2013 și EN 14904:2006, această comunicare expunea în esență restricțiile deja enunțate în primele decizii în litigiu.

16 La 11 august 2017, la 15 decembrie 2017 și la 9 martie 2018, Comisia a publicat celelalte trei comunicări în litigiu.

Cauza C-688/19 P

17 Istoricul litigiului a fost rezumat la punctele 1-12 din a doua hotărâre atacată după cum urmează:

„1 La 26 februarie 1999, [Comisia] a acordat [CEN] un mandat cu numărul de referință M/131 pentru elaborarea unor standarde armonizate pentru țevi, rezervoare și produse auxiliare care nu vin în contact cu apa destinată consumului uman. Aceste standarde trebuiau să includă o serie de caracteristici esențiale, cum ar fi rezistența mecanică și stabilitatea, rezistența la concasare, capacitatea portantă și etanșeitatea.

2 În anul 2004, CEN a adoptat standardul armonizat EN 12285-2:2005 privind rezervoarele de oțel. În ceea ce privește caracteristica de performanță «rezistență mecanică și stabilitate» evocată în mandatul M/131, aceasta este tratată în tabelele din secțiunea ZA, care prevăd că produsele trebuie să respecte, pentru grosimea pereților, cerințele menționate în clauza 4.3.6.1 și în tabelul 3 din standardul armonizat. Această clauză și acest tabel indică grosimile minime ale pereților care trebuie să fie respectate de rezervoarele în cauză.

3 În anii 2005 și 2010, CEN a adoptat standardul armonizat EN 13341:2005 + A1:2011 privind rezervoarele termoplastice statice. Acest standard conținea metode și criterii de evaluare a performanței pentru o serie de caracteristici esențiale. În ceea ce privește caracteristica de performanță «rezistență mecanică și stabilitate» evocată în mandatul M/131, aceasta este tratată în tabelele din secțiunea ZA.1 din anexa ZA, care prevăd că produsele trebuie să respecte cerințele din tabelele 4-6 din standardul armonizat privind grosimea pereților. Aceste tabele 4-6 indică grosimile minime ale pereților care trebuie să fie respectate de rezervoarele în cauză.

4 Standardele armonizate nu conțin cerințe sau metode de evaluare specifice în ipoteza în care aceste rezervoare ar fi utilizate în zone seismice sau inundabile. De asemenea, acestea nu conțin cerințe referitoare la fixarea în sol a rezervoarelor destinate construcției.

5 Același lucru este valabil în ceea ce privește caracteristicile de performanță «rezistența la concasare» și «capacitatea portantă» pentru care standardele armonizate menționate nu cuprind nicio metodă sau criteriu de evaluare a respectivelor performanțe.

6 La 21 august 2015, în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul [nr. 305/2011], Republica Federală Germania a ridicat obiecții formale în fața Comisiei împotriva standardelor armonizate EN 13341:2005 + A1:2011 și EN 12285-2:2005.

7 Republica Federală Germania a apreciat că cele două standarde în litigiu nu respectau în întregime mandatul M/131 dat de Comisie și că caracteristicile esențiale ale produselor pentru construcții nu fuseseră stabilite în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011. Ea a arătat că aceste două standarde încălcau articolul 17 alineatul (3) din Regulamentul nr. 305/2011, precum și mandatul M/131, întrucât nu conțineau metode de determinare a performanțelor în ceea ce privește rezistența mecanică și stabilitatea, rezistența la concasare și capacitatea portantă și în special în cazul utilizării produselor menționate în zone seismice sau inundabile.

8 Ulterior, Republica Federală Germania a solicitat, în ceea ce privește standardele armonizate EN 13341:2005 + A1:2011 și EN 12285-2:2005, ca, în așteptarea unor metode de verificare armonizate privind rezistența mecanică și stabilitatea, rezistența la concasare și capacitatea portantă în cazul utilizării în zone seismice sau inundabile, referințele standardelor să fie publicate cu restricții în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau, cu titlu subsidiar, să fie retrase din *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* pentru rezervoarele termoplastice statice și rezervoarele de oțel executate în atelier.

9 După consultarea Comitetului permanent pentru construcții instituit la articolul 64 din Regulamentul nr. 305/2011, Comisia a sesizat comitetul prevăzut la articolul 22 din Regulamentul [nr. 1025/2012]. Acest din urmă comitet a emis un aviz cu privire la obiecțiile formale.

10 La 6 noiembrie 2017, Comisia a adoptat [cele din urmă decizii în litigiu].

11 Articolul 1 din Decizia 2017/1995 prevede:

> «Referința standardului armonizat EN 13341:2005 + A1:2011 „Rezervoare termoplastice statice pentru depozitarea deasupra solului a combustibililor pentru încălzire, a benzinei și a motorinei pentru uz casnic – Rezervoare de polietilenă injectată prin suflare, de polietilenă injectată prin centrifugare și de poliamidă 6 prin polimerizare anionică. Cerințe și metode de încercare” se menține în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.»

12 Articolul 1 din Decizia 2017/1996 prevede:

> «Referința standardului armonizat EN 12285-2:2005 „Rezervoare de oțel executate în atelier. Partea 2: Rezervoare cilindrice orizontale cu pereți simpli sau dubli pentru depozitarea deasupra solului a lichidelor inflamabile și neinflamabile care poluează apa” trebuie să fie menținută în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.»”

Acțiunile în fața Tribunalului și hotărârile atacate

Cauza T-229/17

18 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 aprilie 2017, Republica Federală Germania a formulat o acțiune având ca obiect anularea, pe de o parte, a primelor decizii în litigiu și, pe de altă parte, a Comunicării de „punere în aplicare”.

19 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 4 august 2017, Republica Finlanda a formulat o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Republicii Federale Germania. Prin decizia din 1 septembrie 2017, președintele Camerei întâi a Tribunalului a admis această intervenție.

20 În conformitate cu articolul 86 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Republica Federală Germania a depus trei memorii în adaptare la grefa Tribunalului la 9 octombrie 2017, la 2 martie 2018 și la 20 mai 2018, solicitând anularea celorlalte trei comunicări în litigiu.

21 În susținerea acțiunii formulate, Republica Federală Germania a invocat trei motive, întemeiate în esență, primul, pe încălcarea normelor fundamentale de procedură care decurg din articolul 18 din Regulamentul nr. 305/2011, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare și, al treilea, pe încălcarea unor dispoziții materiale ale regulamentului menționat.

22 Prin intermediul primei hotărâri atacate, Tribunalul a respins acțiunea ca fiind în parte inadmisibilă, în ceea ce privește Comunicarea de „punere în aplicare” și celelalte trei comunicări în litigiu, și în parte nefondată, în ceea ce privește primele decizii în litigiu.

Cauza T-53/18

23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 31 ianuarie 2018, Republica Federală Germania a introdus o acțiune având ca obiect anularea celor din urmă decizii în litigiu.

24 În susținerea acțiunii formulate, Republica Federală Germania a invocat două motive, întemeiate, în esență, primul, pe încălcarea obligației de motivare și, al doilea, pe încălcarea unor dispoziții materiale ale Regulamentului nr. 305/2011.

25 Prin cea de a doua hotărâre atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Procedurile în fața Curții și concluziile părților

26 Prin recursul formulat în cauza C-475/19 P, Republica Federală Germania solicită Curții:

– anularea primei hotărâri atacate;

– anularea primelor decizii în litigiu;

– anularea Comunicării de „punere în aplicare”, precum și a celorlalte trei comunicări în litigiu;

– cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului în ceea ce privește cererile de anulare a primelor decizii în litigiu, a Comunicării de „punere în aplicare” și a celorlalte trei comunicări în litigiu;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Republica Finlanda solicită Curții admiterea concluziilor recursului formulat de Republica Federală Germania în cauza C-475/19 P.

28 Prin recursul formulat în cauza C-688/19 P, Republica Federală Germania solicită Curții:

– anularea celei de a doua hotărâri atacate;

– anularea celor din urmă decizii în litigiu;

– cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului în ceea ce privește cererile de anulare a celor din urmă decizii în litigiu;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

29 Comisia solicită Curții:

– respingerea în întregime a recursurilor;

– obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

30 Prin decizia președintelui Camerei întâi din 15 septembrie 2020, cauzele C-475/19 P și C-688/19 P au fost conexate în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la recursuri

Cu privire la excepția de inadmisibilitate

Argumentația părților

31 Comisia invocă inadmisibilitatea recursurilor în sensul că acestea s-ar limita la a repeta argumentele prezentate în fața Tribunalului și ar omite să identifice punctele criticate din hotărârile atacate.

32 Republica Federală Germania solicită respingerea acestei excepții.

Aprecierea Curții

33 Din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții reiese că un recurs trebuie să identifice cu precizie aspectele criticate din motivarea hotărârii a cărei anulare se solicită și să indice cu precizie argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză. Astfel, nu îndeplinește cerințele de motivare ce rezultă din aceste dispoziții un recurs care se limitează la a repeta sau la a reproduce textual motivele și argumentele care au fost prezentate în fața Tribunalului. Cu toate acestea, aspectele de drept analizate în primă instanță pot fi rediscutate în cadrul recursului dacă un recurent contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii efectuată de Tribunal [Ordonanța din 5 septembrie 2019, Iceland Foods/EUIPO, C-162/19 P, nepublicată, EU:C:2019:686, punctul 5 (Luarea de poziție a domnului avocat general, punctul 6 și jurisprudența citată)].

34 În speță, recursurile, în ansamblul lor, identifică cu suficientă precizie punctele criticate din hotărârile atacate, precum și motivele pentru care acestea ar fi, potrivit recurentei, afectate de erori de drept și nu se limitează, așadar, la o simplă repetare sau reproducere a argumentelor prezentate în fața Tribunalului, astfel cum a sugerat Comisia, permițând, în consecință, Curții să își efectueze controlul de legalitate.

35 Întrucât recurenta a îndeplinit astfel cerințele de motivare amintite la punctul 33 din prezenta hotărâre, excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

36 În susținerea recursului formulat în cauza C-475/19 P, Republica Federală Germania invocă trei motive. Primul motiv se întemeiază pe o încălcare a articolului 263 primul paragraf TFUE, întrucât, în esență, în prima hotărâre atacată, Tribunalul nu a ținut seama de faptul că Comunicarea de „punere în aplicare” și celelalte trei comunicări în litigiu produceau efecte juridice distincte de cele produse de primele decizii în litigiu. Prin intermediul celui de al doilea motiv, ea susține că această hotărâre încalcă articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011 coroborat cu articolul 17 alineatul (5) din acest regulament, întrucât dispozițiile respective nu numai că abilitau, ci și obligau Comisia să ia una dintre măsurile propuse de Republica Federală Germania. Al treilea motiv se întemeiază pe o încălcare a articolului 18 alineatul (2) din regulamentul menționat coroborat cu articolul 3 alineatele (1) și (2) și cu articolul 17 alineatul (3) din același regulament, întrucât aceste dispoziții obligau Comisia să examineze dacă standardele vizate de primele decizii în litigiu compromiteau respectarea cerințelor fundamentale aplicabile construcțiilor.

37 Republica Finlanda a intervenit în susținerea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv în cauza C-475/19 P.

38 În cauza C-688/19 P, Republica Federală Germania invocă două motive în susținerea recursului formulat. Primul motiv se întemeiază pe o încălcare a articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011 coroborat cu articolul 17 alineatul (5) din acest regulament, întrucât Tribunalul nu ar fi ținut seama de faptul că aceste dispoziții nu numai că abilitau, ci și obligau Comisia să ia una dintre măsurile sugerate de Republica Federală Germania. Prin intermediul celui de al doilea motiv, aceasta susține că a doua hotărâre atacată încalcă articolul 18 alineatul (2) din regulamentul menționat coroborat cu articolul 3 alineatele (1) și (2), precum și cu articolul 17 alineatul (3) din același regulament, întrucât Tribunalul nu ar fi ținut seama de faptul că aceste dispoziții obligau Comisia să verifice dacă standardele vizate de cele din urmă decizii în litigiu compromiteau respectarea cerințelor fundamentale aplicabile construcțiilor.

Cu privire la primul motiv în cauza C-475/19 P, întemeiat pe pretinsul caracter juridic al comunicărilor în litigiu

– *Argumentația părților*

39 Primul motiv invocat de Republica Federală Germania este compus din două aspecte.

40 În cadrul primului aspect, recurenta arată că, contrar celor statuate de Tribunal, Comunicarea de „punere în aplicare” și celelalte trei comunicări în litigiu produc efecte juridice obligatorii. Astfel, potrivit articolului 17 alineatul (5) din Regulamentul nr. 305/2011, publicarea de către Comisie a listei trimiterilor la standardele armonizate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ar fi avut ca efect să permită utilizarea unui standard armonizat de la data începerii perioadei de coexistență și să introducă obligativitatea acestei utilizări de la data încheierii perioadei de coexistență pentru întocmirea unei declarații de performanță pentru un produs pentru construcții care face obiectul standardului respectiv. Prin urmare, Tribunalul ar fi statuat în mod eronat că aceste comunicări erau lipsite de efecte juridice noi în raport cu cele ale primelor decizii în litigiu.

41 În cadrul celui de al doilea aspect, recurenta impută Tribunalului că a concluzionat că aceasta trebuia să dovedească faptul că respectivele comunicări i-au afectat interesele sau i-au modificat în mod distinct situația juridică, în condițiile în care un stat membru nu trebuie să demonstreze că actul produce efecte juridice care îl privesc personal sau care îi afectează interesele.

42 Comisia solicită respingerea acestui motiv, sub ambele sale aspecte.

– *Aprecierea Curții*

43 În ceea ce privește primul aspect al primului motiv, trebuie să se arate că, astfel cum reiese în esență din cuprinsul punctelor 42, 43 și 64 din prima hotărâre atacată, primele decizii în litigiu au produs efecte juridice în privința recurentei, atât în măsura în care cererea sa principală a fost respinsă, cât și în măsura în care cererea sa formulată cu titlu subsidiar a fost admisă în parte. Admiterea în parte a acestei cereri este cea care a determinat Comisia să adopte, în scopuri legate de punerea în aplicare, cele patru comunicări în litigiu.

44 În consecință și astfel cum a statuat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 49 din prima hotărâre atacată, atunci când comunicările adoptate de Comisie în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului nr. 305/2011 nu privesc decât o actualizare a listei tuturor trimiterilor la standardele armonizate, ca urmare a admiterii în parte a unei rezerve formulate de un stat membru în temeiul articolului 18 alineatul (1) din acest regulament, ele se limitează în realitate, în ceea ce privește standardele

armonizate în cauză, la a face referire la acestea, fără a produce alte efecte juridice decât cele deja produse față de acest stat membru prin deciziile adoptate de această instituție în temeiul articolului 18 alineatul (2) din regulamentul menționat.

45 În măsura în care, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 43-45 din prima hotărâre atacată, din obiectul, din conținutul și din contextul Comunicării de „punere în aplicare” și din celelalte trei comunicări în litigiu și, prin urmare, dintr-o analiză detaliată a acestora, reiese că ele urmăreau în esență să reia restricțiile deja enunțate în primele decizii în litigiu, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că respectivele comunicări nu puteau produce efecte juridice autonome.

46 Rezultă că acest aspect trebuie respins.

47 În ceea ce privește al doilea aspect al primului motiv, acesta nu poate decât să fie înlăturat ca inoperant, întrucât nu ar putea fi admis decât dacă s-ar fi concluzionat că comunicările adoptate de Comisie în cadrul punerii în aplicare a Regulamentului nr. 305/2011 produceau efecte juridice autonome.

48 În aceste condiții, se impune respingerea primului motiv în cauza C-475/19 P.

Cu privire la al doilea și la al treilea motiv în cauza C-475/19 P și la primul și la al doilea motiv în cauza C-688/19 P, referitoare la interpretarea articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011

– *Argumentația părților*

49 Republica Federală Germania susține în esență, în cadrul celui de al doilea motiv în cauza C-475/19 P și al primului motiv în cauza C-688/19 P, că Tribunalul a încălcat articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011. Trebuie să se arate că, în ceea ce privește al doilea motiv în cauza C-475/19 P și primul motiv în cauza C-688/19 P, fiecare dintre acestea cuprinzând trei aspecte, sunt formulate în mod comparabil.

50 În cadrul primului și al celui de al doilea aspect, recurenta amintește că Comisia are dreptul să formuleze o rezervă în privința unui anumit standard armonizat, după cum recurenta i-a sugerat de altfel să procedeze în speță. Astfel, Comisia ar avea nu numai posibilitatea, ci și obligația de a permite producerea doar cu restricție a efectelor juridice prevăzute de acest regulament, în ceea ce privește un standard care nu îndeplinește în totalitate cerințele enunțate în mandatul relevant, după cum ar reieși în mod clar din modul de redactare a articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011.

51 Astfel, din articolul 17 alineatul (5) al doilea paragraf din acest regulament ar rezulta că, la momentul publicării standardelor armonizate conforme cu mandatele primite, Comisia ar trebui să se limiteze la publicarea trimiterilor la standarde care sunt în totalitate conforme cu aceste mandate.

52 Pe de altă parte, întrucât procedura prevăzută la articolul 18 din Regulamentul nr. 305/2011 constituie corespondentul celei vizate la articolul 17 alineatul (5) al doilea paragraf din acest regulament, ceea ce această din urmă dispoziție ar interzice nu poate fi permis de articolul 18 alineatul (2) din regulamentul menționat.

53 În cadrul celui de al treilea aspect, recurenta critică „larga putere de apreciere” pe care Tribunalul ar fi acordat-o Comisiei, în prima și a doua hotărâre atacată. Astfel, după cum ar fi statuat Curtea la punctul 43 din Hotărârea din 27 octombrie 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), deși elaborarea unui standard armonizat este încredințată unui organism de drept privat, ea constituie totuși o măsură de punere în aplicare necesară și strict delimitată prin cerințele

esențiale definite de dreptul Uniunii, realizată la inițiativa, precum și sub îndrumarea și sub controlul Comisiei. În acest context, ar reveni Comisiei sarcina de a-și îndeplini misiunea de verificare a aspectelor formale și materiale.

54 În ceea ce privește al treilea motiv invocat în cauza C-475/19 P și al doilea motiv invocat în cauza C-688/19 P, și acestea sunt formulate în mod comparabil.

55 Potrivit recurentei, Tribunalul nu ar fi ținut seama de faptul că, în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011 coroborat cu articolul 3 alineatele (1) și (2) și cu articolul 17 alineatul (3) din acest regulament, Comisia are obligația să examineze dacă standardele armonizate permit statelor membre să asigure respectarea cerințelor fundamentale aplicabile construcțiilor. Astfel, standardele armonizate ar trebui să permită evaluarea performanțelor unui produs pentru construcții care se referă la caracteristicile care îi sunt esențiale pentru a îndeplini cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor.

56 Republica Finlanda, care a intervenit în susținerea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv de recurs în cauza C-475/19 P, arată în esență că Tribunalul nu a ținut seama de faptul că Comisia are obligația, în temeiul Regulamentului nr. 305/2011, să verifice dacă un standard armonizat este apt să respecte cerințele fundamentale aplicabile construcțiilor, în ceea ce privește toate elementele impuse de mandatul pe care se întemeiază acest standard. Astfel, dacă un standard s-ar dovedi incomplet în orice mod, Comisia ar avea obligația să recunoască faptul că, în măsura în care standardul menționat nu acoperă criteriile de evaluare a cerințelor fundamentale prevăzute de mandat, statele membre îți mențin posibilitatea de a institui cerințe naționale în ceea ce privește aceste caracteristici esențiale.

57 Comisia solicită respingerea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv în cauza C-475/19 P, precum și a primului și a celui de al doilea motiv în cauza C-688/19 P.

– *Aprecierea Curții*

58 În primul rând, din modul de redactare a articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 305/2011 reiese că procedura de obiecție formală este deschisă atunci când un stat membru sau Comisia consideră că un standard armonizat nu îndeplinește „în totalitate” cerințele prevăzute în mandatul relevant, ceea ce acoperă atât ipoteza în care acest standard ar fi incomplet în raport cu mandatul respectiv, cât și pe cea în care ar încălca acest mandat cu privire la anumite aspecte.

59 În temeiul aceleiași dispoziții, atunci când se formulează o obiecție, revine Comisiei, după consultarea Comitetului permanent pentru construcții și a comitetului instituit de articolul 22 din Regulamentul nr. 1025/2012, sarcina de a aprecia dacă standardul îndeplinește, cel puțin în parte, cerințele prevăzute în mandat. Dacă aceasta este situația, Comisia are atunci obligația de a decide dacă trebuie să publice sau să mențină în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în totalitate sau cu restricție, ori să retragă din acesta standardul respectiv sau partea din acesta care îndeplinește acele cerințe.

60 În schimb, articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011 nu prevede că această instituție poate adăuga alte rezerve la trimiterea la un standard armonizat, cum sunt cele dorite de recurentă, decât publicarea sau menținerea cu restricție.

61 Este adevărat că termenul „cu restricție”, care figurează, printre altele, în versiunile în limbile franceză sau italiană ale articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011, corespunde, în anumite alte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții, cum sunt cele în limbile germană, engleză, spaniolă și polonă, sintagmei „cu rezerve” sau „cu restricții”. Cu toate acestea, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 din regulamentul menționat, Comisia nu poate permite statelor membre ca, prin intermediul unei rezerve, să completeze conținutul unui standard care nu este armonizat în totalitate,

întrucât, în caz contrar, ar aduce atingere competențelor recunoscute atât la articolul 17, cât și la articolul 18 alineatul (3) din regulamentul respectiv organismelor europene de standardizare, singurele abilitate să stabilească sau să revizuiască conținutul standardului în raport cu mandatul dat.

62 Tot în această privință, nepublicarea, publicarea sau menținerea, în totalitate sau cu restricție, precum și retragerea trimiterilor la un standard armonizat conform în tot sau în parte cu mandatul relevant rămân o posibilitate oferită Comisiei, în funcție de avizul comitetului prevăzut la articolul 22 din Regulamentul nr. 1025/2012, iar nu o obligație care ar reveni acestei instituții.

63 În speță, pe de o parte, la punctul 94 din prima hotărâre atacată, Tribunalul a statuat în mod întemeiat că argumentul recurentei potrivit căruia Comisia nu ar fi evaluat conformitatea standardelor armonizate în cauză cu mandatul relevant nu era susținut în fapt, în măsura în care, în considerentele (9), (11), (14) și (15) ale primelor decizii în litigiu, această instituție a admis, în ceea ce privește clauzele în discuție, că lipseau criteriile și metodele necesare pentru evaluarea performanței altor substanțe periculoase, astfel încât aceste clauze, nefiind aplicabile, trebuiau să fie excluse în mod explicit din sfera de aplicare a trimiterilor la standardele armonizate în cauză. Procedând astfel, în primele decizii în litigiu, Comisia a făcut uz de posibilitatea care îi este recunoscută de a menține numai cu restricție trimiterile la standardele armonizate.

64 Pe de altă parte, la punctele 42 și 44 din a doua hotărâre atacată, Tribunalul a arătat în mod întemeiat că, deși „standardele armonizate în cauză nu corespund în totalitate mandatului relevant și [deși] caracteristicile de performanță cum ar fi rezistența la concasare, capacitatea portantă și etanșeitatea nu sunt incluse în metodele și criteriile de evaluare a performanțelor standardelor armonizate în cauză”, această împrejurare nu putea avea ca efect „să determine anularea [celor din urmă] decizii [în litigiu], din moment ce, în respectivul mandat, nu figurează nicio indicație referitoare la stabilirea criteriilor de performanță cu privire la instalarea sau utilizarea rezervoarelor în zone seismice sau inundabile”.

65 În al doilea rând, trebuie amintit că, astfel cum reiese din considerentele (1) și (2) ale Regulamentului nr. 305/2011, deși normele statelor membre impun ca „construcțiile” să fie proiectate și executate în așa fel încât să nu pună în pericol siguranța persoanelor, a animalelor domestice și a bunurilor și să nu dăuneze mediului, normele respective influențează în mod direct cerințele aplicabile „produselor pentru construcții”, care, la rândul lor, din cauza disparității acestora, sunt o piedică în calea schimburilor comerciale în interiorul Uniunii.

66 În scopul facilitării liberei lor circulații, Regulamentul nr. 305/2011 are astfel ca obiect, după cum prevede articolul 1 din acesta, să stabilească condițiile de introducere pe piață sau de punere la dispoziție pe piață a produselor pentru construcții stabilind dispoziții armonizate privind modul de exprimare a performanței acestor produse referitor la caracteristicile lor esențiale și privind utilizarea marcajului CE aplicat pe respectivele produse.

67 În conformitate cu articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 305/2011, pe teritoriul lor sau aflat sub responsabilitatea lor, statele membre nu interzic și nici nu împiedică punerea la dispoziție pe piață sau utilizarea „produselor pentru construcții” purtătoare ale marcajului CE „în cazul în care performanțele declarate corespund cerințelor privind utilizarea respectivă în statul membru vizat”.

68 În acest cadru, posibilitatea statelor membre de a adopta dispoziții naționale pentru a reglementa propriile metode de evaluare a „produselor pentru construcții” în ceea ce privește aspectele neacoperite de un standard armonizat ar putea să limiteze, cu ignorarea obiectivului Regulamentului nr. 305/2011, libera circulație a produselor pentru construcții care corespund standardului armonizat, în măsura în care fabricanții de „produse pentru construcții” ar risca să se confrunte cu proceduri și criterii naționale atât de divergente încât accesul efectiv al produselor lor pe piață ar putea fi împiedicat. În cazul în care un „produs pentru construcții” nu este acoperit sau nu este acoperit în totalitate de un standard armonizat, astfel încât performanța în ceea ce privește caracteristicile sale

esențiale nu poate fi evaluată integral în funcție de standardul armonizat existent, fabricantul trebuie, dacă este cazul, să depună o cerere de evaluare tehnică europeană, în conformitate cu articolul 19 din regulamentul menționat.

69 Cu toate acestea, astfel cum se amintește în considerentul (3) al Regulamentului nr. 305/2011, acesta nu trebuie să aducă atingere dreptului statelor membre de a specifica cerințele pe care le consideră necesare în vederea asigurării protecției sănătății, a mediului și a lucrătorilor în timpul utilizării produselor pentru construcții.

70 Rezultă că un stat membru poate impune norme specifice referitoare la instalarea și la utilizarea „produselor pentru construcții”, în măsura în care aceste norme nu cuprind cerințe care se îndepărtează de standardele armonizate în ceea ce privește evaluarea produselor respective sau utilizarea marcajului CE pe acestea.

71 În speță, Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 102 din prima hotărâre atacată, că Comisia nu putea adopta o rezervă care să specifice că statele membre erau autorizate să își stabilească dispozițiile naționale referitoare la metodele de încercare și la verificările în ceea ce privește eliberarea altor substanțe periculoase.

72 Pe de altă parte, Tribunalul a reținut în mod corect, la punctele 51 și 55 din a doua hotărâre atacată, că utilizarea rezervoarelor în zone seismice sau inundabile nu intra în domeniul de aplicare al standardelor armonizate în cauză, astfel încât nu era posibilă completarea lor, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011, printr-o limitare cu privire la acest aspect.

73 Astfel cum s-a arătat la punctul 70 din prezenta hotărâre, este totuși permis statelor membre să impună norme specifice referitoare la instalarea și la utilizarea „produselor pentru construcții”, cu condiția ca normele respective să nu cuprindă cerințe care să se îndepărteze de la standardele armonizate ce rezultă din Regulamentul nr. 305/2011.

74 În al treilea rând, deși standardele armonizate sunt, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 2 punctul 4, ale articolului 3 alineatele (1) și (2) și ale articolului 17 alineatul (3) din Regulamentul nr. 305/2011, legate de caracteristicile esențiale ale „produselor pentru construcții” și de cerințele fundamentale aplicabile „construcțiilor”, nu este mai puțin adevărat că acest regulament nu urmărește să armonizeze cerințele aplicabile acestor lucrări, ci numai modalitățile evaluării și ale declarației de performanță a „produselor pentru construcții”. Întrucât metodele și criteriile de evaluare a performanțelor „produselor pentru construcții” definite în standardele armonizate trebuie să fie doar de natură să permită să se asigure că performanțele respectivelor produse respectă caracteristicile esențiale care se referă la cerințele fundamentale aplicabile „construcțiilor”, obiectul acestor standarde nu este de a garanta, prin ele însele, respectarea cerințelor fundamentale.

75 În speță, trebuie să se constate că, în prima hotărâre atacată, Tribunalul a făcut o aplicare corectă a acestor principii, reținând, la punctul 95 din această hotărâre, că, pe de o parte, obiectul standardelor armonizate nu este de a garanta respectarea cerințelor fundamentale aplicabile „construcțiilor”, care sunt stabilite de statele membre, dar că, pe de altă parte, în dispozițiile lor referitoare la „produsele pentru construcții”, care asigură respectarea cerințelor fundamentale, acestea au obligația ca, pentru a garanta libera circulație a produselor menționate, să utilizeze standardele armonizate în ceea ce privește evaluarea performanței respectivelor produse.

76 De asemenea, la punctul 96 din aceeași hotărâre, Tribunalul a reținut în mod întemeiat că nu revine Comisiei sarcina de a verifica dacă standardele armonizate în cauză garantează respectarea cerințelor fundamentale aplicabile „construcțiilor” în ceea ce privește eliberarea altor substanțe periculoase, dat fiind că standardele armonizate au ca obiect să permită evaluarea performanțelor „produselor pentru construcții”.

77 În ceea ce privește a doua hotărâre atacată, Tribunalul a precizat, la punctul 49 din aceasta, că cererea de înscriere a unei rezerve în domeniul de aplicare al trimiterilor la standardele armonizate în cauză nu putea în niciun caz să fie admisă în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul nr. 305/2011, întrucât „tinde[a] să adauge la respectivele standarde o cerință suplimentară referitoare la instalarea sau la utilizarea rezervoarelor în zone seismice sau inundabile”, în timp ce o astfel de posibilitate de adăugare nu este prevăzută la dispoziția menționată.

78 Prin urmare, Tribunalul a controlat în mod întemeiat conformitatea standardelor în cauză cu mandatele relevante și a expus motivele pentru care Comisia nu avea obligația de a verifica respectarea cerințelor fundamentale.

79 În al patrulea și ultimul rând, trebuie să se constate că, la punctul 105 din prima hotărâre atacată, precum și la punctul 58 din a doua hotărâre atacată, Tribunalul s-a limitat la a sublinia că Comisia nu săvârșise o eroare vădită de apreciere.

80 Rezultă că al doilea și al treilea motiv în cauza C-475/19 P, precum și primul și al doilea motiv în cauza C-688/19 P trebuie respinse.

81 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, recursurile trebuie respinse în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

82 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat sau atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din regulamentul de procedură menționat, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

83 În speță, întrucât Republica Federală Germania a căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea ei la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în prezentele recursuri și în procedurile în fața Tribunalului.

84 Conform articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

85 Republica Finlanda, care a intervenit în cadrul acțiunii în fața Tribunalului și a participat la procedura în fața Curții, trebuie să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursurile.

2) Republica Federală Germania suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană în cadrul prezentelor recursuri și al procedurilor în fața Tribunalului Uniunii Europene.

3) Republica Finlanda suportă propriile cheltuieli de judecată

Semnături